

"Το συμβάν που σημάδεψε τη ζωή μου"

Μια βόλτα στο κέντρο της Αθήνας , παραμονή Χριστουγέννων, μπορεί να σου αλλάξει τη ζωή. Το θέαμα που θα ξετυλιχθεί μπροστά στα μάτια σου θα σου χαρίσει μια ανάμνηση που μπορεί να αλλάξει την εικόνα σου για τον έξω κόσμο. Εγώ το έμαθα καλά αυτό.

Όλα ξεκίνησαν όταν φτάσαμε κοντά στην Ομόνοια όπου παρκάρουμε. Μόλις βγήκαμε έξω από το αυτοκίνητο, περιμέναμε να δούμε στολισμένες γειτονιές γεμάτες ωραία μαγαζιά, ευτυχία και καλή διάθεση μα είδαμε ακριβώς το αντίθετο. Όλα ήταν μαύρα και πουθενά δεν υπήρχε ούτε ένα σημάδι στολισμού, τίποτα απολύτως. Μόνο κάποια καταστήματα ήταν στολισμένα με ακριβές διακοσμήσεις στις βιτρίνες και ασφάλεια από έξω για να μην μπαίνουν οι ανεπιθύμητοι μέσα.

Οι άνθρωποι φαίνονταν διαφορετικοί, πιο άγριοι, πιο μοναχικοί. Όπου κι αν πήγαινες, θα έβλεπες πολλά μαγαζιά με λουκέτα ή έτοιμα να κλείσουν. Επίσης θα έβλεπες αστέγους να προσπαθούν να ζεσταθούν κοντά σε μικρές φωτιές ή τυλιγμένοι με κομμάτια εφημερίδες.

Το θέαμα σε κάνει να νιώθεις οίκτο και λύπη για αυτούς τους ανθρώπους αλλά και σεβασμό , που μπορούν και επιβιώνουν κάτω από αυτές τις συνθήκες.

Αυτό δε με συγκλόνισε όμως, όπως αυτό που θα σας διηγηθώ τώρα. Καθώς περπατούσαμε στα στενά δρομάκια της Ομόνοιας είδα πολλά παιδιά λίγο μεγαλύτερης ηλικίας από εμένα , να σέρνονται ανάμεσα στα αυτοκίνητα και να σταματάνε τους περαστικούς δείχνοντάς τους τα σημάδια από τις πληγές στα πόδια και στα χέρια τους , προσπαθώντας να τους αποσπάσουν χρήματα για να πάρουν τη "δόση τους". Τα πρόσωπά τους ήταν αφύσικα γερασμένα, χωρίς δόντια και έλεγαν δύσκολα ολοκληρωμένες προτάσεις.

Συγκλονίστηκα πραγματικά από τον πόνο και τη δυστυχία που είχαν αυτά τα παιδιά, θύματα της κοινωνίας.

Οι συνθήκες που επικρατούν αυτή τη στιγμή στο κέντρο της Αθήνας δεν δίνουν καμία δυνατότητα σε αυτά τα παιδιά να αλλάξουν τη ζωή τους παρά μόνο να τη στρέψουν προς το χειρότερο.

Η κοινωνία μας χρειάζεται αφύπνιση. Πρέπει να καταλάβουμε όλοι οι άνθρωποι πως είμαστε ίσοι και πρέπει ο ένας να βοηθάει τον άλλο. Τόσο οι άστεγοι , όσο και αυτά τα παιδιά θα μπορούσαν να έχουν μια καλύτερη ζωή, αν όλοι όσοι αδιάφορα περνούσαν δίπλα τους , τους βοηθούσαν να βρουν την ελπίδα.

Μετά από αυτό το γεγονός , κατάλαβα ότι σαν μελλοντική πολίτης αυτού του κράτους θα πρέπει να γίνω πιο ενεργή με όποιον τρόπο μπορώ για να βοηθήσω τους δίπλα μου να βρουν την ελπίδα να προχωρήσουν στο αύριο.

Η ζωή είναι πολύτιμη και πρέπει να βοηθάμε ο ένας τον άλλο με όποιον τρόπο μπορούμε αν θέλουμε να κάνουμε την κοινωνία μας καλύτερη.

Χριστίνα Αλεξία Καψαλάκη
(Α2)